

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De impedimento matrimonij, quod est votum solemne. Quæstio 61.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

est matrimonium ab Ecclesia interdictum.
Ad tertium dicendum, quod talis non peccat contra matrimonium, sicut ille qui propriam uxorem interficit: & ideo non est simile.

Ad quartum dicendum, quod non est necessarium, quod deleta culpa, deleatur omnis pœna, sicut de irregularitate patet. Non enim pœnitentia restituit in pristinam dignitatem, quamvis possit restituere in pristinum statum gratiæ, ut dictum est*.

QVÆST. LXI.

q. 28. ar. 1. ad 3.

De impedimento matrimonij quod est votum solemne, in tres articulos diuisa.

¶ E inde considerandum est de impedimentis quæ superueniunt matrimonio. Et primo, de impedimento, quod prouenit matrimonio, scilicet de voto solemnem. Secundo, de impedimento, quod prouenit matrimonio consummato, scilicet de fornicatione.

¶ Circa primum quæruntur tria.
¶ Primo, utrum alter coniugum altero inuito, post carnalem copulam possit religionem intrare?

¶ Secundo, utrum ante carnalem copulam possit intrare?

¶ Tertio, utrum mulier possit nubere alteri viro, priore ante carnalem copulam religionem ingresso?

ARTIC. I.

Utrum alter coniugum, altero inuito, post carnalem copulam possit religionem intrare?

252

¶ Ad primum sic proceditur. Videtur, quod alter coniugum etiam post carnalem copulam possit altero inuito ad religionem transire. Quia lex diuina magis debet spiritualibus fauere quam lex humana. Sed lex humana hoc permittit. Ergo multo fortius lex diuina permittere debuit.

Tho. 4. d. 27. q. 1. ar. 2. q. 1. & se 7.

¶ 2. Præterea, minus bonum non impedit maius bonum. Sed matrimonij status est minus bonum, quam status religionis, ut patet 1. Corinth. 7. Ergo propter matrimonium non debet homo impediri quin

Supplementum. M m possit

possit ad religionem transire.

¶ 3 Præterea, In qualibet religione fit quoddam spirituale matrimonium. Sed licet de leuiori religione ad arctiorem transire. Ergo & licet de matrimonio leuiori, scilicet carnali, ad arctius, scilicet matrimonium religionis, transire, etiam inuita vxore.

SED contra est, quod dicitur 1. Cor. 7. vt nec etiam ad tempus vacent orationi coniuges sine mutuo consensu, à matrimonio abstinentes.

¶ Præterea, Nullus potest facere licite quod est in præiudicium alterius, sine eius voluntate. Sed votum religionis emissum ab vno coniugum est in præiudicium alterius: quia vnus habet potestatem corporis alterius. Ergo vnus sine consensu alterius non potest votum religionis emittere.

RESPONDEO dicendum, quod nullus potest facere oblationem Deo de alieno. Vnde cum per matrimonium consummatum, iam fit corpus viri factum vxoris, non potest sine consensu eius Deo ipsum offerre per continentia votum.

Ad primum ergo dicendum, quod lex humana considerat matrimonium solum, in quantum est in officium nature. Sed lex diuina, secundum quod est sacramentum, ex quo habet omnimodam indiuisibilitatem. Et ideo non est simile.

Ad secundum dicendum, quod non est inconueniens maius bonum impediri per minus bonum, quod habet contrarietatem ad ipsum, sicut etiam bonum per malum impeditur.

Ad tertium dicendum, quod in qualibet religione contrahitur matrimonium ad vnam personam, scilicet Christum, cui quantum ad plura obligatur aliquis in vna religione, quam in alia: sed matrimonium carnale & religionis, non sunt ad vnam personam. Et ideo non est simile.

*Al. obli-
gationem*

Vtrum alter coniugum possit altero inuito ante carnalem copulam religionem intrare?

353

*ca. ex pu-
blico, &
c. ex par-
te ext. de
conuers.
coniug.*

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod etiam ante carnalem copulam possit vnus coniugum altero inuito religionem intrare. Indiuisibilitas enim matrimonij pertinet ad matrimonij sacramentum, in quantum scilicet significat perpetuam coniunctionem Christi ad Ecclesiam. Sed ante carnalem copulam post consensum per verba de presentem, est verum matrimonij sacramentum. Ergo non potest fieri diuisio per hoc quod alter ad religionem intrat.

¶ 2 Præterea, In ipso consensu per verba de presentem expresso vnus coniugum in alterum potestatem sui corporis transfert. Ergo statim debet exigere debitum, & alter tenetur reddere. Et ita non potest vnus inuito altero ad religionem transire.

¶ 3 Præterea, Matr. 19. dicitur, Quod Deus coniungit, homo non separet. Sed coniunctio quæ est ante carnalem copulam, diuinitus facta est. Ergo non potest separari humana voluntate.

SED contra est, quod secundum Hier. * Dominus vocauit Ioannem de nuptijs.

in praefatione super Euag. Ioan. in uis. illa in glo. ord. Euag. gel. Ioan. prefata

RESPONDEO dicendum, quod ante carnalem copulam est inter coniuges tantum spirituale vinculum, sed postea etiam est inter eos vinculum carnale. Et ideo sicut post carnalem copulam matrimonium soluitur per mortem carnalem: ita per ingressum religionis, vinculum quod est ante carnalem copulam, soluitur: quia religio est quædam mors spiritualis, qua aliquis seculo moriens, uiuit Deo.

Ad primum ergo dicendum, quod matrimonium ante carnalem copulam significat illam coniunctionem, quæ est Christi ad animam per gratiam: quæ quidem soluitur per dispositionem spiritualem contrariam, id est, per peccatum mortale. Sed post carnalem copulam significat coniunctionem Christi ad

M m a Es

Ecclesiam, quantum ad assumptionem humanæ naturæ in unitatem personæ, quæ omnino est indiuifibilis.

Ad secundum dicendum, quod ante carnalem copulam non est omnino translatum corpus vnus sub potestate alterius, sed sub conditione, si interea alter coniugum ad frugem melioris vitæ non conuoluerit: sed per carnalem copulam completur dicta translatio, quia tunc intrat vterque in corporalem possessionem sibi traditæ potestatis. Vnde etiam ante carnalem copulam, non statim tenetur reddere debitum post matrimonium contractum per verba de presenti, sed datur ei tempus duorum mēsum propter tria. Primo, vt interim possit deliberare de transeundo ad religionem. Secundo, vt præparentur quæ sunt necessaria ad solennitatem nuptiarum. Tertio, ne vilem habeat maritus datam, quam non suspirauit dilatam.

9.42. ar.
4. corp.

Ad tertium dicendum, quod coniunctio matrimonialis ante carnalem copulam est quidem perfecta quantum ad esse primum: sed non consummata quantum ad actum, secundum quod est operatio: & limitatur possessioni corporali: & ideo nec omnino indiuifibilitatem habet.

ARTIC. III.

Vtrum mulier possit nubere alteri viro, ante carnalem copulam viro suo religionem ingressi?

254

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod mulier non possit nubere alteri viro, ante carnalem copulam viro suo religionem ingressi. Quia illud quod cum matrimonio stare potest, non soluit matrimoniale vinculum. Sed adhuc manet vinculum matrimoniale inter eos qui pari voto religionem intrant. Ergo ex hoc, quod vnus intrat religionem, alter non absoluitur à vinculo matrimoniali. Sed quomodo manet vinculum matrimoniale ad vnum, non potest nubere alteri. Ergo, &c.

¶ 2. Præterea, Vir post ingressum religionis potest ante professionem redire ad seculum. Si ergo mulier

possit alteri nubere, viro intrante religionem, & ipse possit alteram ducere, rediens ad seculum: quod videtur absurdum.

¶ 3 Præterea, Per Decretalem ¶ nouam, professio ante annum emissa, pro nulla reputatur. Ergo si post talem professionem ad uxorem redeat, tenetur eum recipere. Ergo neque per introitum viri in religionem, neque per votum datur mulieri potestas alteri nubendi.

SED contra, Nullus potest alterum obligare ad ea quæ sunt perfectionis. Sed continentia est de his quæ ad perfectionem pertinent. Ergo mulier non ardeatur ad continentiam ex hoc quod vir religionem ingreditur: & sic potest nubere.

RESPONDEO dicendum, quod sicut corporalis mors viri hoc modo vinculum matrimoniale soluit, ut mulier nubat cui vult, secundum Apostoli sententiam: ita etiam post mortem spirituales viri per religionis ingressum poterit cui voluerit nubere.

Ad primum ergo dicendum, quod quando uterque pari voto continentiam vouet, tunc neuter conjugali vinculo abrenuntiat, & ideo adhuc manet: sed quando vnus tantum vouet, tunc quantum in se est, abrenuntiat vinculo conjugali: & ideo alter absoluitur à vinculo illo.

Ad secundum dicendum, quod non intelligitur mortuus seculo per religionis ingressum, quousque professionem emisit: & ideo vsque ad tempus illud tenetur eum vxor sua expectare.

Ad tertium dicendum, quod de professione sic emissa ante tempus determinatum à iure, est idem iudicium quod de voto simplici. Vnde sicut post votum simplex viri mulier ei debitum reddere non tenetur, tamen ipsa non habet potestatem alteri nubere: ita & hic.

*in decre.
lib. 3. tit.
31. & est
de regul.
& tran-
seuntibus
ad relig.
cap. Ad
Apost. &
est c. 16.*